

Какъв човѣкъ! Нѣ мжжъ е той, а камѣкъ!
А погледа! опива и поглѣща!

(Сломена, кърши ржце)

Защо дойдохъ? какво днесъ става съ менъ?
Победа азъ дойдохъ тукъ да нанисамъ,
пленена ще се върна при Ефеса!...
Ефесъ, Ефесъ! Негодно средство ти
избра! Разбрахъ, че азъ не съмъ жена
за подвизи, които ми възложи...

(Разплаква се)

Какъ стана тъй! Едничѣкъ само погледъ
и ме сломи! Ей чувствамъ на гърди,
че нѣщо ме обгалва и гори.

За първи пѣтъ... съсъ мене става нѣщо,
което ме замайва, обезсилва...

(Задѣхва се и съ примрежени очи шепне)

Сърдцето ми небивало тупти!

Гърдитѣ ми незнаенъ пламъ гори!

(Оборва въ безсилне глава и се разплаква. Дълго пла-
че безъ да изправи чело)

IX.

Влиза Дойката.

Дойката (щомъ вижда Зита разплакана, доближава я,
слага на темето ѝ ржка и клати съчувствено глава.
После почва да я гали).

Зита. (Продължава да плаче и като на сънъ, хваща рж-
ката на дойката, безъ да разбира, че е тя. Мислейки,
че е майстора тя оборва на рамото на дойката глава
и съ затворени очи, презъ сълзи зашепва).

Зита. Смили ли се? Макаръ да е отъ милость —
приемамъ ги: твоитѣ топли ласки...

(Дойката разбрала измамата, продължава галенето).

Зита (изморена, безъ да отвори очи)

Така, така... сега разбирамъ азъ
за първи пѣтъ какво било любовь!

Дойката. (Съчувствено, пази да не я съпне)

Бълнува тя!... Разбрахъ, че тъй ще стане.
Вдигни глава, дете мое нещастно!

Зита. (Все тъй унесено):

Душата ми, душата ми жадней
за ласкитѣ на силенъ мжжъ катъ тебъ!...